

Национална валута сваки дан слаби. Онда се као мало поврати, па опет незаустављиво слаби. Само је питање темпа, политички одлучиво. Договор(е)на економија на делу цвета (или је у корову, како ко види). Уз сопствене џепове, цене на пијацама и у радњама, за обичне грађане, највидљивији израз неспособности овдашњих власти да рационално и колико толико економски одрживо воде земљу.

У беспомучној трци Србијом и светом, покушавајући да имитира (недостижног у тој области) Ђинђића, Тадић визуелном бујицом девеалвиране вербалне валуте покушава да упали мотивационо-инспиративни прекидач код грађана. Све ово чини у нади да ће се народ пред цунамијем „саветничких“ виртуалних информација, одрећи права на сопствени суд и мишљење. За разлику од вербалне валуте чији су извори у аранжману његових саветника неисцрпни, реалног новца нема. Продали су (уз неиспитан АПР систем) оно што је било ком купцу представљало неку вредност. Некад за џабе (финансиско тржиште), некад за било какву сићу (индустрију, пољопривреду). Урушавањем реалне економије државе, пре свега пољопривреде, испуњавали су додељене им улоге, што је од њих очекивано од оних који су их довели на власт (грађани Србије?). Одржавање неког привида економског функционисања било је још могуће задуживањем код поверилаца који су имали неког интереса да поспешују овакво привредно бесмислено стање у Србији. А изгледа да је сада и томе дошао крај. Србија је доведена у стање да више озбиљно нико у свету не жели да се њом бави. Захваљујући политичкој „елити“ која нас је водила, послужили смо као полигон где се међународни односи тестирају и мењају (на нашу штету). Још једино њеним неинформисаним грађанима се чини да живе на месту које је важно за свет, или Европу, а поготово регион (полу постојећа држава). Трудећи се да га грађани схвате озбиљно (као последње место власти у које још по неко од њих верује) Тадић им се свакодневно преко економско-политички контролисаних медија обраћа важним саопштењима и наводним визионарским идејама. Те генијално-избавитељске визије попут „коридор 10 је наша највећа развојна шанса“ или „пољопривреда је наша највећа предност“ или „будућност је у науци и новим технологијама“ или „ми смо лидер у региону(на челу са мношћом)“, су само већ стотинама пута у последњих педесет година понављане флоскуле од, како се показало, врло неспособних (ту смо где смо) српских државника. Ниједан од њих (наравно као што неће ни Тадић) није одговарао, сем пред судом историје, што сигурно није правда. Тадић би макар морао да одговори зашто све то није урађено последњих десет година у којима је он све време учествовао као један од најодговорнијих, а последњих пет година и као најодговорнији за стање у земљи?

Поставља се питање да ли је (за сада), одрицање права грађана на сопствено мишљење последица депресија, апатија, непознавања чињеница, слабог образовања или одличног

рада предсеникових саветника? Или можда већина грађана у опозицији види само још ружнију варијанту евентуалне власти, како то сугеришу председникови саветници? И да ли у Србији постоји тиха већина спремна да се једног блиског дана покаже и гласно саопшти да се овако више не може? Може ли нека опозиција да се грађанима Србије представи (и на који начин), као квалификована, да направи коренити преокрет у не само економском сегменту друштва? Да ли опозиција себе види само као настављача садашње политике другим средствима? Да ли и они користе своју девалвирану вербалну валуту или мисле да уведу неки чвршћи ослонац привреди и грађанима? Постоје ли истине које морају да се кажу обичном нормалном човеку, грађанину Србије, да их он разуме прихвати и усвоји? Шта грађани морају да знају о сопственој одговорности за себе и породицу? Шта морају да знају о односу према раду и његовој цени свугде у свету? Шта морају да знају о Косову и Метохији? Шта морају да знају о најважнијим геополитичким кретањима која ће директно утицати на њихов живот? Сигурно да све то и још пуно тога морају грађани да знају, а пре свега морају да сазнају (да би ово изнад прихватили) како смо, ко нас је доведе довео, и како ће ти бити санкционисани (или аболирани) за своја (не)дела.